jõtma, nii nimelt kõrda näpema. Hõlita kõrsi: alandini oler pidanu pehmet minema, — nii üli haledaste ja hatuparte, illima latse ja naise, ommi ormilde kurba lohedamilt näten, kui nõa, nägu jehi peni, ehilte otlan, lohdane furmil, eleli pidula minema. — Pääleji oli naistel pe furmilte ele halvet, ja rapur telgerte teeda, mir talvet külmaga, veel kõbukõrd ülelkamd paap olema. Ka fanna naise teeda, et meke Vihtwan enne tubliste karistedur peava faama, enne kui näid, orjuse kotta põale faadetar. See kõik olli nõrgule naistele enamb kui liig kunda, tunda, ja kanda. —

Kui pagaja Vihtwahe fanna, — viidi näid kohtu põale, kon Katstrahvi ette panti: „Veimalt: Kar olotet minid rahtsit omma aasta teenistuft, ja tjetat furmitte töö ja raina, wai töiselt: Võtat egaüks kunskümmend löki!" Meke lasti kohtu eest ära, nina viidi wangi maja, kon nema terwe öi päina ohtust pidma tegema, ofi kendaga, kuir paremb rõtta ja wolida oler.

Dõrpat pannat kuhtuti kõik Katstõistkümmend meelt liise, nina rufiti: „Oh, midar tii tahate wolida?" Waese wangi kortera kui üleft fuuft: „Joh, meie wõtame kõik kunskümmend ritta löödi. Sarem üle kõrraga rollu kanda, kui weel tulerene furi na jõal finki!" Kuid kinniter kohus oma otlufe, nina meeste pruutahtlidu ralimiste, ja nõid rõeti üle töise tadan, kui tappa lorme maha, nina anti egale üfelo oma ofa kõtte. Egaüks jaar fai kats paari rihfu õrä kulutedur, kummagi ritta kimbuga löödi kolmkümmend. — — Kats nädelid põrfiwa õmetuma ommi haawu ja haigit, enne kui Vihwalt näid weel Narwowa mõisahe minema rõtti faata. Sõal teenewa meke külma tahe wa läbi, raijewa mõtla lõõrwe maha, kenguttua puid, jnuddega rõlli, nina teiwa kõik, mir ette anti, kooni furi pääwani. — Jõr olli teenistuse aig täis, wõty tefa, meke lasti kodu kõst naa oma naise ja latte Narwo korjafiwa, nina wanna raeft rüfi elefi ellima. — Sindimu lugu peawa.

Jutustanu Jakob Orowees, ker ka oma ofa Kõrsna Orowees-ega fõlle õtes olnu, nina rehkis kogon kaunu, kui 12 ne aastane kaja oli kunagi. —

Olen mõnelugulk materjali: setukeste peakt korjanud ja faanud — aga kindel plaan puudub, milles järele teda oleks tulnud paadida. Selsan mulle plaani faata, et ma oma kindla otte wõtte juures teadlikumalt töid wõiks teha! Jään jaatjeder ootama!

---

38 Korjandus.

Uuttelinas

28. Nowembr. 1896.

J. Sandra.

(39 x 1.

Setukeste wanad jutud.

Saatnud Faan Sandra.

1. Mere-kuningas.

Saadud Januaril 1897.

„Oh ja woene wagalene, peräsi põrmudene! Kiä siwi jõa finne fija pandnu nah!?" Nii õõneli ja nõisbar üle-küllt wai jahimees wanal ajal, kui ta jahi käigil olli, ninu ommi pinne wangmiste ja ringmiste pääle, ponsu, peräsi pehestisu fiise naema läts, mir jõal peäl olema. Kui ta jõal felge filma- ja ejä põlgiste tõstisselt õrä nõgi, — neal pehme loomuga küllt haledaste idema; täll olli ka õigus idale: fügisene jahe ilm, wahete pääl tulli ka ponsu peenikeft wihma, mir pikemba ajaga, pagfu mõtsa pääle kogoden, fuuri, jänehit wihma pisorit, kui hernit fürmitas, nina raeste, pool alaste latse-loomakeste pääle puistes, fuure tuuleja, kes jõal pehestidu all, halja famble pääl, kui wagalene wingerdas, ja ilma hõõlela, kui tširgu pojakene fuud ammutas ja fipleb. Nellõste rõll rona elätanu, lasteta küttu, pärnukeste, kallisten ja kuusten üstä, mõnde oma pool liike fõrgi fiilo fiise, ja naer pagfuft pehestiaeft kumarefi rõllä talema, kuna jahi-pini honda hõõrõten jas wingun tadan tullima, õtsani tahar nemädi pidembalt teeda faja, kes ja mišugune fee jõner ehk põneste poig om, keda meie rona pereremel, nii helleste ja hellõste hõlma rõtt.

Wene rõtt jõtt nüüd kõige jahi püügi plaani pealele, ja rõtar pool külmä-nu latse loomakelega kodo, kes orwata ristis poori pääwa rahnuse (wannune) olli, keda ristis mõni õigusta ema, kui hõbi awaldajat mes-lega mõtsa toonu, et ta jõal fuse ehk kahra wõõgir jaal. Kui küttu üler keerütedu fiilopa omma maja esta — orwer tema naine, et ta nüüd jällegi, nägu ta mõni kõrd iter tegi, mõnise ilawa jõnese ehk koe pja pinne käest wõtnu, nina tema, kui üksiku, lasteta naise wõõmur ja mõn-gur, kodo toonu. Sool nolja peraft, nägu alati, hoit küttu fõrgi fiilo meke ümbrel, kindmaste kiimi, kuna ta lastelik toru naene rõõga hõno-lik teeda looma olli; mir jõal fõrgi fiilo leen rooja ommäte pead olema. Nolgaka rühkelemisega nõsi fõrgi fiilo ots küttu rattale, nina pool alaste poiletjenene talli naisele nõtkasele, keda ta heitumise ja wõõmuga hellas-te, meke käest rasta wõtt. Kui ta teda külelt haletjenu, rahutanu, ja kulla-